

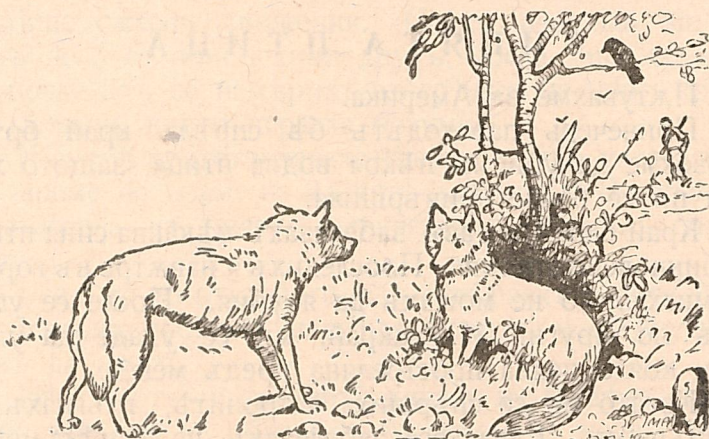
— Това човѣкъ ли е? запиталъ вълкътъ.

— Не! Това нѣкога е било човѣкъ, отвърнала лисицата.

Старецътъ миналъ и си заминалъ. Следъ него се задало едно момче. То вървѣло безгрижно и си свирѣло съ уста.

— А това човѣкъ ли е? попиталъ пакъ вълкътъ.

— Не! Това ще бжде човѣкъ, но сега още не е, отговорила лисицата.

Най-после се показалъ ловецъ съ чифте на рамо и съ ловжийска чанта презъ гърба.

— Гледай, казала съ разтреперанъ гласъ лисицата, ето — това е човѣкъ. Ако не те е страхъ, излѣзъ насреща му. Азъ ще бѣгамъ и ще се скрия въ дупката си. Тамъ ще ме търсишъ, ако останешъ живъ. И лисицата уфейкала.

Вълкътъ излѣзълъ право срещу човѣка.

— Жално, казалъ си ловецътъ, като го видѣлъ, жално, че нѣмамъ въ пушката си куршумъ. Но веднага се присвилъ и гръмналъ съ съчми.

Вълкътъ обърналъ главата си настрана и продължилъ да върви напредъ.

Ловецътъ стрелялъ втори пжтъ и го наранилъ. Но кумчо вълчо не избѣгалъ, а се хвърлилъ съ всичка сила срещу него. Човѣкътъ бързо измъкналъ изъ пояса ножа си и почналъ да нанася съ него удари потѣлото на вълка, кждето завърне.